

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

15-5-52

KUIFJE

20

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

De ontdekkingsreizen van Roald AMUNDSEN

door R. Auger

Rondom, zo ver het oog reikte, niets dan ijs, geen enkel teken van leven was er te bespeuren: alleen de « Belgica » was daar met haar bemanning.

Iedereen werkte aan boord. Stof, stukjes mos en zelfs dode insecten werden uit het ijs gehaald en door de geleerden onderzocht.

(Wordt voortgezet.)

TWEE SCHOTEN IN HET PARK

Pang

Er wordt geschoten. Maar mijnheer van Daele die in zijn strandstoel onder een lommerrijke boom zijn pijp ligt te roken en zijn krant te lezen, verroert niet: hij weet dat zijn zoon Dirk zich oefent met zijn klein karabijn.

Pang! Een tweede schot. Daar komt Dirk afgelopen.

— Kijk, vader, roept hij triomfantelijk, dat is reeds de tweede vogel die ik geschoten heb van morgen!

En Dirk werpt een nachtegaal en een meesje voor de voeten van zijn vader.

— Beide geschoten in volle vlucht! Word ik geen goed schutter, vader?

Vader neemt zijn pijp uit de mond en bekijkt zijn zoon eens scherp:

— Schiet je nu zomaar alle vogels neer die je in 't vizier krijgt, Dirk?

— Zeker, vader. Ik heb immers een goed karabijntje!

— Ja, je hebt een goed karabijntje, maar ik heb je dat niet gegeven om daar zomaar in 't wilde weg vogels mee te schieten. Oefen je op een schietschijf, maar dood geen vogels voor je plezier, Dirk!

De jonge jager staat verbauwereerd. Hij heeft er niet eens aan gedacht dat hij daar iets deed wat niet mocht.

— Je weet toch Dirk, zo gaat vader verder, dat je toch niet alle mooie bloemen mag plukken die je ziet. Evenmin mag je alle vogels zonder onderscheid neerhalen. Een flinke jongen doet zoiets niet. Je weet het nu. We spreken er niet meer over. Maar vergeet het niet! Schiet nu maar naar je schijf. Ik zal straks eens komen kijken hoe dikwijls je de roos getroffen hebt.

Dirk is blij dat zijn vader het geval niet dramatiseert. De vogels in het park, de leeuwerikken, de meesjes, de roodborstjes, kunnen weer vrij en vrolijk zingen.

Kuifje

Onze brievenbus

Vooreerst een hartelijk dankwoordje voor de Kuifjesvrienden die me met Pasen een kaartje stuurden : L. van Bouwel van Mariaburg, Monique en Jaak Jacobs van Deurne, Hubert Op de Weerdt van Lier, John Quick van Oostende, en al de anderen.

Fons Verboven, Antwerpen. — Heb je mijn brief reeds ontvangen? Tevreden met de uitleg? Indien een of ander punt je nog niet helemaal duidelijk mocht zijn, dan moet je het maar laten weten. Met mijn beste groeten.

Marie-Louise Gijzelinck, Brussel. — Het tweede deel van het album « De Zwaardvis » is nog niet verschenen. Zohaast het van de pers komt, zullen we het in ons blad aankondigen.

Dirk Wiegersma, Rotterdam. — In je stad tellen we sinds verschillende jaren vele trouwe Kuifjeslezers. Indien je met enkele onder hen contact wil nemen, zal ik je een reeks adressen bezorgen. Met mijn beste groeten.

Familie Grijpdonck, Leopoldstad Belgisch Kongo. — Men kan « Kuifje » in Kongo overal verkrijgen. Met mijn beste groeten.

Jan van de Vijver, Herenthals. — Alles komt in orde. Nog wat geduld.

Jeanne Verswijfelt, Antwerpen. — Laat me eens weten welke tekenverhalen je liefst leest? Dat interesseert me. Met mijn beste groeten.

Dirk van der Meer, Den Haag. — Je bent waarlijk niet de enige die blij is dat het onderbroken verhaal van Hergé thans weer verder verschijnt. Binnenkort publiceert KUIFJE weer enkele nieuwe tekenverhalen. Heb je reeds nieuwe lezers aangeworven voor ons blad? Met mijn beste groeten.

John Quick, Oostende. — Ja, de serie « Zien en Weten » werd in prachtige veelkleurendruk uitgevoerd. Hartelijk.

Freddy Arkesteyn, Diest. — Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

DE KUIFJE'S BON

Alléén voor verstrooide mensen!

Georges Evere, Elisabethstad. — Dank voor je vriendelijke brief. Weldra zul je de Kuifje's bons gemakkelijker kunnen verkrijgen.
J. Leares (?), Buggenhout. — 45 frs. in briefjes en postzegels.
Frans Verhaert, Beerse. — Je adres is onvolledig.
Paslo Garro. — Je premie kwam terug met de vermelding « Onbekend ».
Julia Wattier, Frameries. — Onleesbaar adres.
M. Th. Duquene. — Je premie kwam terug met de vermelding « Onbekend ».
A. Crombeen. — Onvolledig adres.
Alfred X., Rixensart. — Wil je ons je volledig adres laten geworden.
Willy X., Moeskroen. — 50 punten.
Mireille X., Middelkerke. — 50 punten.
G. Renard, Brussel. — Je volledig adres sturen!
Arlette Semal. — Waar woon je?
M. Fôret, Gembloux. — Je adres in onvolledig.
Raymond d'Hooge, Terdonk. — Onvolledig adres.
M. Proost, Buggenhout. — 100 punten.
Yolande Ullens, Namen. — 100 punten voor 2 reeksen prentjes.

DE ONBEKENDEN:

X., Gent. — 150 punten in een wit pakje.
X. Brief afkomstig van Montignies-s-Sambre. — Woon je te Charleroi, chaussée de Châtelet, of chaussée de Charleroi te Lodelinsart?
X. Lembeek. — 50 punten in een witte omslag.
X. Te Aaltert, Olen of Aarlen? — 50 punten in een bruin pakje.
X. Verviers. — 50 punten in een witte omslag.
X. Jabbeke. — 100 punten en 78 chromos.
X. Berendrecht. — 50 punten voor reeks 2 van « Reinaert de Vos ».
X. Nederbrakel. — 50 punten voor reeks 5 van « Reinaert de Vos ».
X. Hamme. — 50 punten in een witte omslag.
X. Kortrijk. — 200 punten voor een portefeuille.
X. Trachères. — 200 punten in een rood pakje.
X. Sclessin. — 50 punten in een witte omslag.
X. Per... (Gr.-Hert. Luxemburg). — 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ».
X. Komen. — 100 punten voor 2 reeksen prentjes.
X., Trois-Vierges (Gr.-Hert. Luxemburg). — 50 punten in een groene omslag.
X., Brussel. — 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert ».
X., O.-L.-Vrouw Waver. — 50 punten.
X., Luik. — 50 punten in een blauw pakje.
X., Geetbets. — 100 punten in een witte omslag (voor 3,50 zegels).
XX., Mere. — 50 punten in een blauwe omslag.
X., Bernissart. — 200 punten.
X., St.-Maria-Horebeek. — 200 punten in een witte omslag als drukwerk.
X., Roeselaere. — 50 punten.
X., Zichem. — 150 punten in een witte omslag.
X. Verviers. — 50 punten in een groene omslag.

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal.

(Wordt voortgezet.)

De beproeving van de glazenier

VERHAAL DOOR FRANS CRAENHALS — TEKENING VAN MARIE LEDAIN

GODON, een glasschilder van Reims, leefde gelukkig. De laatste jaren had hij veel opdrachten gekregen en zijn naam als kunstzinnig en fijn glazenier was beroemd geworden. De aartsbisschop zelf was in zijn klein atelier geweest, had hem een belangrijke bestelling gegeven en gezegd :

— Meester Godon, ik wend me tot u omdat ik uw werk waardeer. U is de beste glazenier van het land en de roem is u, Goddank, niet naar het hoofd gestegen.

Godon begon koortsachtig aan de schetsen voor de glasramen van de kathedraal. « Als ze af zijn, ben ik rijk, zo dacht hij, en dan koop ik het huis van mijn buurman en maak er een groot atelier van. »

Een jaar later was de werkplaats van meester Godon vijf huizen groot en dertien werklui brandden de glasramen naar zijn aanwijzingen. De naam van meester Godon was op ieders lippen; hij was nu een rijk en gezien man en feestte lustig met de grote heren van de stad. Ja, Godon was beroemd, doch zijn buren fluisterden elkaar toe, dat het spijtig was dat zij in Godon de goedhartige, vriendelijke meester niet meer herkenden. De rijkdom had hem hoogmoedig gemaakt en wat erger was, de kwaliteit van zijn werk daalde...

Eindelijk stond dan het laatste hoge glasraam in de kathedraal en de aartsbisschop en zijn gevolg kwamen kijken naar het werk. Het verschil tussen de glasramen uit de eerste, de goede periode, en de laatste was gevoelig. De kleuren van de eersten waren helder, zuiver; en er zat diepte en harmonie in lijn en kleur. Langzamerhand was het blauw, het rood, het goud en het groen van de ramen doffer en de uitbeelding oppervlakkig geworden. Meester Godon, de kunstenaar, was een fabrikant van glasramen geworden...

De aartsbisschop maakte hierover een opmerking en het duurde niet lang of heel de stad wist het. Godon kreeg geen opdrachten meer, zijn groot atelier werd verlaten en de vroegere klanten maakten plaats voor nijdige, harteloze schuldeisers. Het duurde niet lang of meester Godon zag zijn have en goed openbaar verkopen en hij verliet de stad als een bedelaar...

★

Niet iedereen is geboren om als een zwerver, die zijn brood vraagt en het water van de bron drinkt, door het leven te gaan. En meester Godon behoorde tot diegenen. Hij verouderde zienderogen en in zijn hart brandde de haat tegen de mensen, de maatschappij en tegen alle heiligen. Naar zijn mening had iedereen schuld aan zijn ondergang en de harde les die hij gekregen had, begreep hij niet.

Meer dan een jaar doolde Godon verteerd door koorts en bitterheid door het land. Op een avond voelde hij zijn krachten begeven en stapte de eerste, de beste deur binnen. Hij vond er een pastoor die op een wankele stoel met zijn brevier op de knieën ingedut was...

— Hé, dienaar van de Heer, ontwaak en geef een bedelaar onderdak, dat is niet meer dan je plicht !

De pastoor stond op en nodigde de doolaard aan zijn tafel uit.

— Het is niet veel, verontschuldigde hij zich; ik ben een arm man.

— Ja, je ziet er zo arm en gefolterd uit als ik.

— Helaas, het is maar al te waar. God straft me voor een dwaasheid die ik lang geleden beging. Ik had een kerkraam besteld bij een kunstenaar die toen « in de mode » was. De prijs die hij me vroeg ging ver boven mijn middelen, maar de man was beroemd en ik wou een kerkraam van zijn hand. De meester leverde me de gevraagde madona. Het glasraam was schitterend, doch oppervlakkig en slordig uitgevoerd. Na enkele maanden reeds viel het lood er af en ten slotte heb ik het raam moeten laten wegnemen. Het viel aan stukken... Mijn parochianen, die de aankoop steeds als een nutteloze geldverspilling hadden aanzien, overlaadden me met verwijten.

En de pastoor weende, omdat het hem zeer ter hart ging.

— Heb je dat glasraam nog ? waagde Godon te vragen.

— Ja, ik heb er nooit kunnen toe besluiten het stuk dat ik ten koste van zoveel ontberingen had gekocht, weg te werpen. Het raam, of liever de brokstukken ervan, staan achter het altaar. Wil je ze zien ?

— Graag, antwoordde Godon.

Ze stonden op en gingen naar de kerk. Boven het altaar gaapte er een opening waardoor men een stuk van de blauwe hemel zag; daar had eens het schitterend glasraam gestaan. Godon bekeek de stukken beschilderd glas, nam ze vast, betastte ze en werd lijkbleek; het was één van zijn glasramen, daaraan twijfelde hij niet.

— Het is van mij, ik heb dit glas gebrand, zei hij stil en viel op de knieën voor de overblijfselen van zijn werk. En dan vatte hij het eerlijk en moedig besluit het raam opnieuw te maken.

— Mijnheer pastoor, breng m'n rugzak en een blaaspijp en laat me alleen.

Het duurde niet lang, of Godon had de nodige gereedschappen bij elkaar en zette zich aan het werk. Hij verzamelde de resten van het oude glasraam, sneed ze in een andere vorm en begon de kleuren te branden. Telkens weer keek hij naar de hemel, als haalde hij daar het antwoord op zijn vragen en murmelde :

— Ja, blauw en geel... Blauw voor de mantel van O.L. Vrouw en hier opaal en daar diep paars, rozerood, azuur en smaragdgroen. Hij vatte de verschillende stukken opnieuw in lood en werkte zonder opzien haast dag en nacht, hij werkte met de bezetenheid van de kunstenaar, net als in zijn beste jaren.

De dorpelingen hadden natuurlijk vlug gemerkt dat Godon hele dagen in de dorpskerk sleet. Wat kon hij daar uitrichten ? Nieuwsgierig waren enkele vrouwen komen kijken en weldra wist iedereen het groot nieuws : er is een meester gekomen om het oude kerkraam te herstellen... Ze waagden zich weldra in de kerk om het nieuw glasraam van dichtbij te bekijken. Een Lieve Vrouw, zo eenvoudig, en toch zo mooi van lijn en kleur, dat ze er niet genoeg konden naar kijken. Het beeld maakte hen blij, gaf hen hoop en vertrouwen. De oude dorpsherder weende van geluk.

Met Godon was een wonder gebeurd, hij wist het wanneer hij naar de Madonna keek. Alle bitterheid, alle wanhoop was uit zijn hart verdwenen en met frisse moed begon hij nieuwe glasramen te ontwerpen. Hij had zichzelf eindelijk teruggevonden.

Tijl Uilenspiegel

Nele is in de molen gevlucht. De weerwol ... huilend.
Tijl en Jago komen het meisje te help ...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

DE ONTSNAPPINGS-POGING

Ras Lipari Mahonen besluit naar zijn land terug te keren en scheept met zijn gevolg in op de « Ruiten Aas ». Colerette, de beroemde detective, zal de kostbare Platina Kat bewaken. Jaak, Marina en Sidonie vergezellen hem. Mijnheer Twaalf, chef van de bandieten, doet op zekere nacht een aanval op de Platina Kat. Jaak en Marina kunnen de diefstal verhinderen. Mijnheer Twaalf vlucht in de hut van Sidonie en kwetst deze laatste. Kapitein Goargourax wordt vermoord en Colerette aangehouden te Port Saïd. Intussen spreekt Jaak het gezelschap toe...

ONDANKS zijn krachtdadig protest, kreeg Colerette de handboeien aan en werd opgesloten in de gevangenis van Boenel-Fitmah. Zijn cel was uiterst gezellig. Er was warm en koud water, een stortbad, een kast met spiegel, bloemen op tafel, een ijskast en een televisieapparaaat, laatste nieuw model ! Twee uur lang ijsbeerde de grote detective door de kamer en dacht : Wat zal er intussen op het schip gebeuren ? Het was wel de moeite de schat veilig door de Middellandse Zee te loodsen om hier thans opgesloten te worden ! Ja, de juwelen staken in de koffer van de overleden kapitein, doch wie kon verzekeren, dat de bandieten geen nieuwe overval zouden wagen ?

— Ik heb er genoeg van. Ik wil hieruit ! bromde Colerette.

Het gebimbam van een klok deed Colerette opkijken. Door het getraliede venster zag hij een groep mensen het gebouw binnen komen. Het waren meestal gesluierde vrouwen en ze kwamen ongetwijfeld gevangenen bezoeken. Weldra hoorde men voetstappen in de lange gang. De bezoekers begaven zich naar de grote spreekkamer.

— Haha, ze kennen hier de grote detective nog niet ! Wacht even !

In een hoek van de kamer zette hij de enige stoel en plaatste daarop de matras, hierop het hoofdkussen in een sjaal gewikkeld en bovenop z'n gekende kleine hoed. De geruite jas van de detective bedekte het bovenste gedeelte van de matras, terwijl het onderste gedeelte in een deken gerold werd. In een plooi van de sjaal stak Colerette dan zijn kerselaren pijp, zo was het beeld volledig... Dan wikkelde hij zich in de lakens; het ene viel tot op z'n voeten, het andere verborg de helft van z'n gezicht.

Tevreden over z'n vermomming trok de detective lang en heftig aan de bel, dan rukte hij er de knop af. Gehurkt zette hij zich voor de deur en wachtte...

In de gang klonken de trage stappen van de bezoekers die de gevangenis weer moesten verlaten, daar de tijd verstreken was. Maar men hoorde ook de korte, vlugge stappen van de bewaker die opgeschrikt was door de bel. Hij opende de celdeur, keek met de grootste verbazing naar de mannequin en deed een stap voorwaarts... De rest verliep bliksemsnel. Met krachtig en zeker gebaar had de detective z'n bewaker over de schouder gegooid, was buiten gesprongen, had de deur gesloten achter de gefopte bewaker en was tussen twee gesluierde vrouwen geslipt...

Hij was van mening dat zijn lakens op de sluiers van de bezoeksters geleken als twee druppels water en liet zich met een gerust hart, met de mensenstroom mee naar de grote poort voeren. Alles ging goed tot, vlak bij de poort, de commissaris, die hem in de haven gevangen had genomen, uit de tegenovergestelde richting kwam... Deze wetsdienaar moet een goed physionomist geweest zijn, want hij bekeek de zwaar gesluierde even en lachte spottend...

— Hierlangs, vriend ! Hierlangs, ik wou je juist komen halen om je naar de chef te leiden...

Colerette's hart zonk in z'n schoenen... Links en rechts stonden politieagenten en soldaten, zodat ontsnappen onmogelijk was. Hij vloekte inwendig, trok de lakens nog wat vaster aan en liet zich door de commissaris een groot huis binnen duwen. De chef van de politie was een lange boonstaak met een geweldige snor. Achter in de kamer stonden een dozijn Abessiniers met spannende broek, wijde mantel en staalhelm.

— Wie ben je ? vroeg de lange gebiedend.

— Ik heet Egide Lepide Ardelion Colerette, antwoordde de detective waardig.

— Hohohoho, lachte de chef.

— Hahahaha, echoden de Abessiniers.

— Dat pakt hier niet, vreemdeling, bulderde de lange. Wij zijn volledig ingelicht, dus speel geen komedie. Zeg me je ware naam en beken al de misdaden die je op je geweten hebt.

— Maar ik verzeker u dat...

Verdraaid, dacht onze vriend, m'n identiteitsbewijzen zitten in m'n vestzak !

— Ik zei je toch reeds dat we alles weten, onbeschaamde bedrieger !

De chef nam een velletje papier van z'n schrijftafel en las luidop :

— Bericht aan de Egyptische politie. Het individu, dat zich zal uitgeven voor Colerette is niet de ware, de beroemde detective. Het is integendeel een zeer gevaarlijk personage en waarschijnlijk handlanger van de beruchte bende van Mijnheer Twaalf. Zorgvuldig te bewaken.

— Wel, wat zeg je daarvan ? Dit papier werd ons op de Ruiten Aas vanwege de detective Colerette zelf overhandigd.

De ongelukkige Colerette poogde te bewijzen dat hij wel degelijk de ware detective was, doch de wetsdienaar sneed hem het woord af :

— Breng hem terug naar de gevangenis en geef hem vijftig stokslagen op de voezolen.

Reeds wilden de wachters met galeiboevengezicht Colerette meenemen, toen een van de Abessiniers riep :

— Momentje ! Hij bekeek een klein fotoboekje en vergeleek een van de portretten met het zogenaamd « gevaarlijk personage ».

— Excuseer, zei de Abessijn, maar die mijnheer gelijkt sprekend op de grote Colerette. Kijk, ik heb hier een aflevering van « Who's who » waarin de portretten van al de notabelen ter wereld staan. Bekijk de foto en de gevangene. Ik geloof dat de man die hier voor ons staat, wel degelijk de detective zou kunnen zijn.

— M'n papieren steken in m'n vestzak, waagde Colerette te zeggen.

Men ging ze halen en met grote ernst werden portretten, namen, enz. vergeleken.

— Excuseer, zei de politiechef een beetje schuw. Met een gebaar nam Colerette hem het woord af...

— Dat volstaat. Ik ga terug aan boord. God weet wat mijn tegenstanders intussen hebben uitgericht. Ze profiteerden zeker van de flater van de politiechef !

De man met de « Who's who » op zak bleek het hoofd van de Abessijnse Paleiswacht te zijn, speciaal van Addis Abeba gekomen om de Ras en zijn schatten van Port Saïd naar Djiboeti te begeleiden. Ze zouden met Colerette naar de haven gaan.

— Hopen we dat er nog schatten te begeleiden zijn, heren, riep Colerette. Kom, we gaan !

Zonder de politiechef nog te groeten, liep hij gevolgd door de zes wachters met staalhelm naar de Ruiten Aas, waar het op dit ogenblik erg levendig toeging...

« Ondanks zijn krachtdadig protest, kreeg Colerette de handboeien aan... »

Volgende week :
WIE IS SIDONIE ?

De Smaragden van de Conquistador

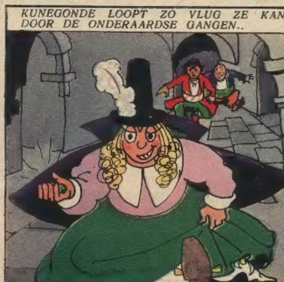
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Pedro en Babylas de la Veranda zijn dood. Kunegonde grijpt de smaragden van de Conquistador en vlucht er mee. Hassan en Kaddoer vervolgen haar...

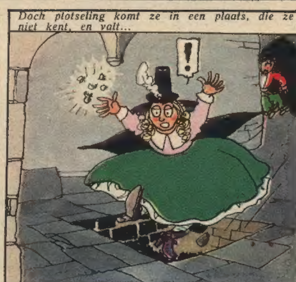

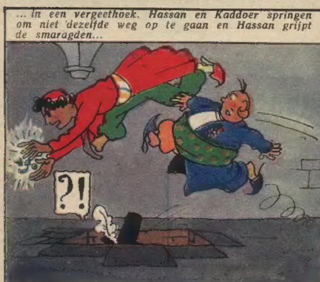

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Renaat en Christiane brengen hun vacantie door bij oom Ben. Deze wil in Oil City een petroleumexploitatie beginnen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

Oom Ben krijgt geen antwoord. De gasten kijken ietwat beschaamd de andere kant uit en zwijgen.

Enkele mannen werpen schuine blikken naar een donkere hoek van de zaal.

Daar zit een man alleen te drinken. In de stilte, die nu drukkend is, hoort men het geschuif van z'n stoel de man staat langzaam op en gaat naar oom Ben.

Armando, de Mexikaan, gaat er zich mee bemoeien...

(Wordt voortgezet.)

STRIJK VOOR ALGIERS

EEN der avontuurlijkste Vlamingen die ooit hebben geleefd was Pieter Fardé. Zijn belevenissen waren echter zó fantastisch en lagen zo ver buiten het alledaagse, dat men aan het bestaan zelf van Fardé heeft getwijfeld. Pieter Fardé werd geboren te Gent en trad er op 21-jarige leeftijd in het klooster van de Minderbroeders. Dat was in het jaar 1672. In 1686 scheepte hij te Texel in op « De Liefde », een zeilschip dat onder bevel van kapitein Adrianus Janssens naar het Heilig Land zou stevenen. Het was de tijd dat de Algerijnen de zeeën afschuimden, de koopvaardijers in de grond boorden en bemanning en passagiers als slaven meevoerden. De Algerijnen hadden nu precies het monopolie niet, maar ze waren vast en zeker geduchte kapers. Daarbij kwam dat vele knappe zeelui, ondermeer ook Vlamingen, zich ten dienste stelden van de Algerijnen. Ze kregen dadelijk het bevel over een schip en de zaak was erg winstgevend. Nauwelijks was « De Liefde » de haven van Lissabon uitgelopen, of vijf Algerijnse kaperschepen doken op en in het zuiverste Vlaams galmde het over het water :

— Strijk voor Algiers !

— Geen kwestie van ! bulderde de kapitein en hij wees iedereen z'n gevechtspost aan. Pieter Fardé moest een kanon bedienen en deed het met zoveel energie dat de vonken in 't ronde spatten. Ze zouden de slag nooit gewonnen hebben, ware er geen geweldige storm losgebarsten. De rovers vluchtten naar alle kanten en met gebroken mast, zeven lekken in de romp, doden en zwaar gewonden wist kapitein Janssens zijn schip naar een haven van de Azoren (toen nog Vlaamse Eilanden geheten) te loodsen. Na 25 dagen was het schip opnieuw zeevaardig, doch geraakte niet verder dan Kreta. Het werd in de grond geboord, de schipbreukelingen in triomf naar Algiers gevoerd. Op de slavenmarkt werd Pieter Fardé gekocht door Saura Belyn, een rijk koopman van Agadès, een grote stad in het hart van de Sahara, 200 km. ten N.-O. van Tombouctou. Tijdens de maandenlange moordende tocht door de woestijn, knoopte Pieter een gesprek aan met zijn nieuwe meester, een goedhartig man die zelf zeven jaar slaaf geweest was te Livorno, in Italië, en daar Italiaans had geleerd. Zijn droom was een villa te bezitten in Italiaanse stijl.

— Die bouw ik voor je, zei Pieter Fardé.

— Dan schenk ik je de vrijheid zodra ze voltooid is, beloofde Belyn.

De wakkere Gentenaar bouwde de schoonste Italiaanse villa die Belyn ooit gezien had en ijverde intussen voor de bekering van de Mohammedanen. Dat werd hem door een zekere Louis de la Place erg kwalijk genomen en deze wist de Mohammedanen zo te bewerken, dat Fardé voor de Vierschaar geroepen en gefolterd werd. Meer dood van levend wierp men hem in een kerker. Belyn kwam zijn slaaf bevrijden en vertrouwde hem toe aan de zorgen van een inlands geneesheer.

Pieter Fardé genas en het was op dit ogenblik dat het losgeld, uit Gent verzonden, hem over Amsterdam en de Goudkust bereikte. Saura Belyn liet zijn geleerde en handige slaaf slechts met spijt vertrekken. Hij gaf Pieter rijdieren, mondvoorraad en twee dienaars mee die hem moesten leiden en beschermen tot St. George del Mina. Dat was op 10 Juli 1688. Eens voorbij deze stad, reed de Gentenaar alleen verder en verdwaalde. Na zeven dagen ontmoette hij opnieuw mensen en wat voor mensen ! Het waren Moren, ze schudden de eenzame reiziger uit tot op de huid en lieten hem zo achter. Door de brandende zon, het schroeiende zand, zonder eten of drinken, marsjeerde Pieter dagenlang. Maar zo'n hel kon zelfs geen Gentenaar uithouden ! Hij moest blijven liggen en zie... toen zijn stervensuur naderde, wiegden enkele dromedarissen met trage stap voorbij. De drijvers hadden geen oog voor het menselijk wrak in het zand. Dan volgden olifanten geleid door zwarte menners. Een van de laatste kwam als een barmhartige Samaritaan naar Pieter toe. Het was de eigenaar van de karavaan zelf. Hij verzorgde Pieter Fardé, trok hem een kleed aan, zette hem op een olifant en voerde hem mee naar een haven van Angola. Fardé mocht bij z'n vriendelijke gastheer blijven en zelfs prediken, maar z'n heimwee naar Gent was te groot en op 19 October 1688 scheepte hij in. Maar, hij was niet voor het geluk geboren en in de buurt van St. Helena verging het schip.

Iedereen kwam om, behalve... Pieter Fardé. Hij kon zich aan een wrakstuk vastklemmen en kwam, na uren en uren zwalpen, uitgeput op een vooruitstekende klip terecht. Op die klip groeide geen boom, geen plant, geen sprietje gras... Van de balken die aanspoelden maakte de éérste Robinson Crusoë een hut, het regenwater ving hij op om te drinken, doch te eten was er niets. Toen de minderbroeder dacht dat zijn laatste uur nakend was, spoelde er een enorme vis aan. Hij sneed hem in repels en hing ze te drogen in de zon. Hiermee voedde Pieter zich elf maanden. Dan kwam er een schip. De uitkijk bemerkte Pieter, doch eerst weigerden ze hem mee te nemen; het waren alweer zeerovers en een schipbreukeling heeft geen schatten ! Ten slotte werd Pieter toch opgepikt, doch hij zou te Salé (Marokko) op de scheepstimmerwerven moeten arbeiden. En Pieter werkte te Salé als slaaf tot er weer losgeld voor hem uit zijn vaderland kwam. In 1691 zag hij eindelijk zijn geliefde stad terug ! Enkele tijd later was hij alweer op reis naar Aken en het is in deze stad dat hij op 16 Juni 1691 in de leeftijd van 41 jaar de eeuwige rust inging.

Al wat we over de vele reizen van Pieter Fardé weten, vernamen we door z'n eigen brieven geschreven aan zijn ouders en het klooster. Of alles wat hij beleefde werkelijk waar is ? Dat is geen uitgemaakte zaak. Over het leven van Pieter Fardé schreven F. de Pillecijn en Peter Dörfler een roman, en in het boek Vlaanderen zendt zijn Zonen uit, zullen jullie er ook nog meer over vernemen. En, mocht alles ook niet helemaal waar zijn, het leven en de brieven van Pieter Fardé zijn boeiender dan om het even welk avonturenverhaal !

H.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik zet het Masker na, dat niet alleen de Tartaarse Helm bemachtigde, doch tevens Suske en Wiske ontvoerde...

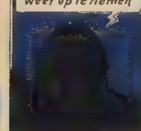
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

De proefraket, die de tocht rond de maan moet doen, is vertrokken. Voor het ogenblik is ze door de maan verborgen. Mysterieuze onbekenden maken zich gereed om in actie te treden.

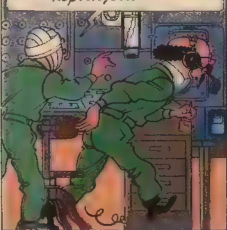

(Wordt voortgezet.)

VIJF EN TWINTIG JAAR GELEDEN MELDDEN ALLE KRANTEN:

CHARLES LINDBERGH

"de vliegende gek" overwint de Atlantische oceaan!

OP 21 Mei 1927, twee weken na de onverklaarbare mislukking van Nungesser en Coli, stonden er 's avonds op het vliegveld van Le Bourget een heleboel mensen te wachten op een onbekende piloot die uit Amerika « zou » komen. Er waren ook enkele personaliteiten aanwezig, ondermeer Myron T. Herrick, de Amerikaanse ambassadeur in Frankrijk, en een zwerm journalisten die er zich met eigen ogen wilden van overtuigen of men werkelijk met een vliegtuig de wijde plas kon oversteken.

Ja, wie was eigenlijk de piloot die de morgen van de vorige dag uit Curtiss-Field in Amerika was opgestegen met bestemming naar Europa? De ambassadeur scheen eerder verveeld met die vraag en bekende, dat hij over die jonge man nog niet veel had horen spreken. Zijn landgenoten hadden hem de schilderachtige bijnaam « vliegende gek » gegeven, en dat moest wel zijn reden hebben! Die piloot kwam alleen, zonder marconist, zonder navigator en zonder tweede piloot, die hem tijdens de lange tocht zou aflossen? Men schudde meewarig het hoofd en noch het ene, noch het andere stemde het wachtend publiek optimistisch. Sommige mensen waren er zelfs van overtuigd dat die arme piloot nooit aankomen zou.

Twee en twintig uur. Niemand durfde nog hopen.

Om 22 u. 10 hoorde men een licht motorgeronk aan de hemel. Iedereen zweeg om beter te kunnen luisteren. Het was werkelijk het geronk van een vliegtuigmotor. Het kwam nader en nader... Zou *hij* het werkelijk zijn? Van alle kanten kwamen de politieagenten haastig toegelopen, de persfotografen brachten hun magnesium in gereedheid en er hing een geweldige spanning over het grote vliegveld.

Aan het andere uiteinde van het plein landde de piloot alsof hij iedere dag te Le Bourget neerkwam. Het was toen precies 22 u. 17. In zijn enge hut trok de piloot de zware helm van het hoofd en zette de strohoed op, waarmee we hem later zo dikwijls gefotografeerd zagen. Dan opende hij de patrijspoort en zei eenvoudig:

— I am Lindbergh. (1)

Het nieuws verbreidde zich als een lopend vuurtje en een luid gejubel steeg op.

— Het is de vliegende gek! Het is Lindbergh!

Het politiekordon werd eenvoudigweg opgerold en de menigte stroomde over het vliegveld om de piloot van nabij te zien en zo mogelijke enkele « souvenirs » uit zijn vliegtuig, de *Spirit of Saint-Louis*, te halen.

Dan pas kwam Lindbergh uit zijn toestel: een lange, jonge en blonde man, glimlachend en schuchter. Hij zag er fris en opgewekt uit als een jeune premier.

Met veel moeite kon de Amerikaanse ambassadeur zijn gast en landgenoot door de geestdriftige menigte en nieuwsgierige journalisten loodsen. In de ambassade leidde Myron T. Herrick de knappe piloot naar zijn kamer en leende hem een pyjama.

— Ik zou even met m'n moeder willen telefoneren, zei Charles Lindbergh toen, ze zal misschien ongerust zijn.

Het was een kalm, rustig gesprek zonder sentimentaliteiten. Een prachtig voorbeeld van moed en zelfvertrouwen:

— Hallo! Mâmâ, here I am!

— Are you very tired?

— No, mâmâ! I am very well! Good night, mâmâ! Son long! (2)

Charles Lindbergh haakte in, en sliep overweldigd door vermoeidheid en opwinding dadelijk in...

Heel de nacht door rinkelden telefoons, verkondigden telegraaf en radio het grote nieuws, en heel de nacht ratelden zware rotatieven om de volgende morgen met het fantastisch bericht van de overtocht van Charles Lindbergh te kunnen uitpakken.

(1) Ik ben Lindbergh
(2) — Hallo, mama! Ik ben aangekomen!
— Ben je erg moe?
— Neen, mama! Ik voel me uitstekend. Goeie nacht, mama. Tot kijk.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

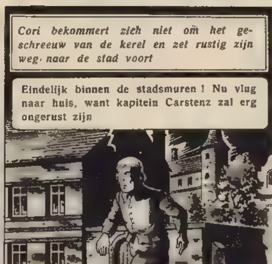
Tijdens een wandeling wordt Cori door twee kleine schurken aangevallen. Hij kan hen op de vlucht drijven, doch ze roepen de hulp in van een ongure kerel, die onze vriend met zijn mes bedreigd...

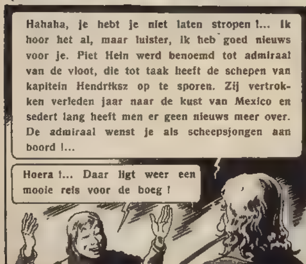

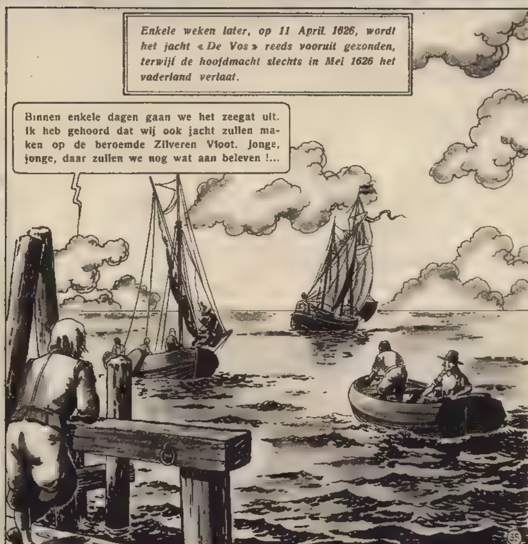

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn er in geslaagd Max Brasseur, de gevaarlijke bandiet die naar Nusa Penida gevlucht was, te klissen. Moreau ontving een brief...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

EINDE

DE MAN MET
DE STALEN HANDEN

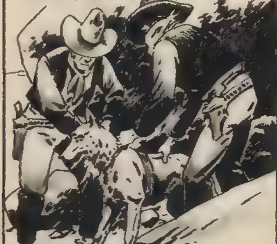

De Man met de Stalen Handen wil Yannick, een van zijn gevangenen, verplichten een brief te schrijven aan haar man, om hem te vragen haar te komen verlossen. Yannick begrijpt dat het een valstrik is en weigert...

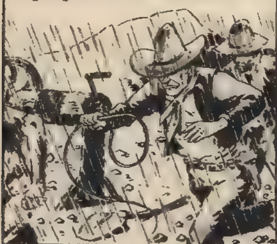

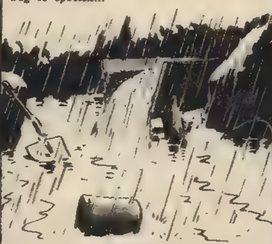

(Wordt voortgezet.)

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van KAPPA ED EFFE

Rob, Hans en Pieter zijn onafscheidbare vrienden. De vader van Hans, die werkt in de fabriek van Pieter's vader, wordt van diefstal beschuldigd. In werkelijkheid is de broer van Rob schuldig. Rob weet zulks...

Tekeningen van R. POLESE

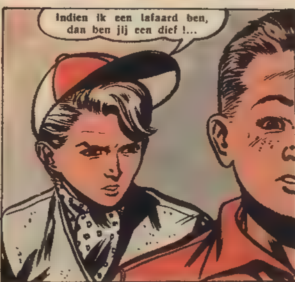

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

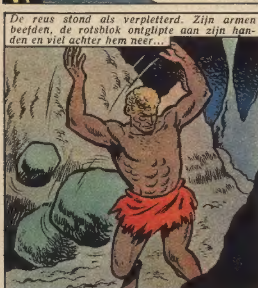
Oom Elemir van Zwabberdam, Leentje en Henk zijn aangekomen op het eiland Pasjoetan en ontmoeten een reusachtige mens. Leentje wil hem een steen op het hoofd gooien, wat de oermens zich echter niet laat welgevallen. Intussen maakt een tovenaar geheimzinnige gebaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

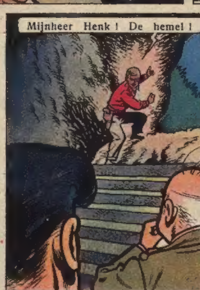

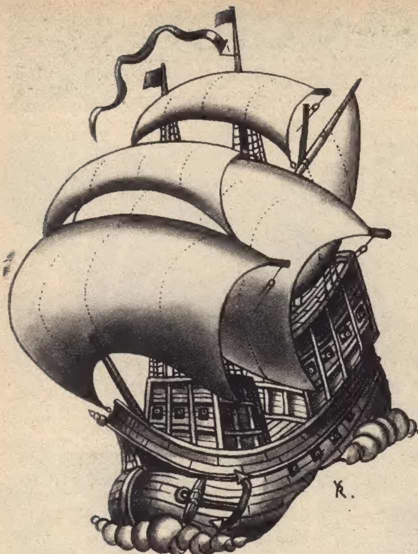

(Wordt voortgezet.)

KEN JIJ DIT SCHIP ?

TWEE grote uitvindingen duiden de geboorte van het middeleeuws, en dus modern zeilschip aan : de gladboordige beplanking en het stevenroer. Het middeleeuws zeeschip wordt gladboordig gebouwd : de planken liggen vlak naast en niet meer over elkaar, zodat nu de spleten kunnen gebreeuwd en gepikt worden. Dat houdt het schip kurkdroog. Omstreeks 1250 wordt ook het stevenroer uitgevonden: het roer hangt niet meer naast, doch aan de achtersteven vast, en wordt met een roerpin bewogen. Deze stuurwijze — en daar mogen wij trots op zijn — is van Fries-Nederlandse oorsprong.

De Friezen, koen zeevolk en kooplieden meteen, gebruiken een soort schip dat KOGGE geheten wordt. Het is rond en heeft een platte bodem om over ondiepe wadden te kunnen varen. Reeds in de negende eeuw wordt de kogge in de vaart opgemerkt en zij is bestemd om het handelsschip bij uitstek te worden van de Noordervolkeren. Dit oorspronkelijk Friese schip is nauw met de opkomst van Brugge en de Hanzesteden verbonden. Het stadszegel van Damme is niets anders dan de afbeelding van een kogge. De mast staat midscheeps en wordt recht gehouden door een stag, een touw dat loopt naar de boeg, en een staande want aan beide boordwanden vastgehecht. Aan de mast schuift een enkele ra op en neer, gedragen door het rak, een geknoopt touw; het zeil is vierkantig en dwars. De boegspriet draagt nog geen zeil, en dient alleen om het anker op te hijsen. Boven op de mast staat een topkasteel of mastkorf, voor de uitkijk, en op de oorlogsschepen, voor boogschutters. De boeg is zwaar en draagt een lichte brug; de achtersteven loopt onder een bovendek rank omhoog. Bij de latere koggen staat op voor- en achtersteven een klein dwarszeil.

De Middellandse Zee kent een eigen vorm van zeilschip : de GALEI. Zij is lang gebouwd en ligt laag op het water. Zij wordt door roeiers bewogen en voert twee latijnse zeilen, zeilen die niet dwars, doch langsscheeps en driehoekig in de wind staan, en gemakkelijk te herkennen zijn aan de gebogen ra's die hoog opsteken. Dit is de scheepsvorm van de geduchte Algerijnse zeerovers. Snedig en snel, voortgestuwd door zwoegende galeislaven in ketens geklonken, schieten zij vliegensvlug vooruit, ook als andere lastschepen bij windstilte roerloos ter plaatse liggen. Het licht geschut staat op de voorsteven, zodat de kracht van deze schepen ligt in de aanval.

Een eigenaardigheid van de galei is de snavel of snebbe : de stormram aan de voorsteven die dient om vijandelijke bodems te doorboren, of tot loopbrug bij het aanklampen of enteren.

Van Middellandse oorsprong is ook de KRAAK. De naam is Araabs van oorsprong en wijst op een vaartuig van eerder kleine afmetingen. De kraak is echter geroepen om een ontzagwekkend gevaarte te worden. Zij heeft een appelvormige boeg en ronde achtersteven. Het voor- en achterkasteel, eerst nog wankele gevechtsstellingen, groeien hoger en hoger, zodat zij op de duur vier verdiepingen bereiken, elke verdieping manshoog, en dikwijls voorzien van geschut. De boordwand is zeer hoog en dient tot beschutting in het gevecht. Alhoewel vrachtschepen, zijn zij altijd op verdediging voorbereid; in de mastkorven worden manden vol stenen opgehesen, en ook slangen en lichte kanonnen opgesteld. Daar de Noordervolkeren niet geredelijk de middenmast opgeven, verkiezen zij drie boven twee masten, maar de fokke- en bezaanzeilen, d.w.z. de zeilen aan voor- en achtermast, zijn louter hulpzeilen.

Het was, zo schijnt het, een Bretoens zeeman die op de gedachte kwam de planken niet meer over elkaar, doch naast elkaar tegen de romp te nagelen. De eerste schepen aldus gebouwd, werden KARVELEN geheten. Oorspronkelijk kleine vissersboten op de Portugese kust, worden de karvelen lastschepen van tweede rang met overwegend Latijnse zeilen, doch met een breed dwarszeil aan de grote mast. Zeer licht gebouwd en meestal zonder volledig dek, zijn zij niet tegen zware stormen beschut, en dienen in de havens te overwinteren. Dat Columbus op dergelijke broze vaartuigen de oceaan overstak, verhoogt nog zijn roem.

Een gemakkelijk te herkennen scheepstype is het GALJOEN, het beruchte oorlogsschip uit de Spaanse Armada. Het heeft tot vier masten, weinig of geen voorkasteel, maar een steil en hoog gebouwd achterkasteel. Als een echt bouwwerk aan wal stapelt het verdieping boven verdieping. Fokke- en grote mast dragen rechthoekige, de twee bezaanmasten latijnse zeilen. Daar het galjoen van de galei afstamt, heeft het de snebbe bewaard en een scherpe boeg.

Het schip dat in Nederland's Gouden Eeuw de Statenvlag over de zeeën uitdraagt, is het SPIEGELSCHIP, zo geheten omdat de achterzijde geheel vlak uit het water oprijst. Soms loopt een galerij om de achtersteven, doch na 1600 blijven hiervan alleen gesloten zijstukken over. De masten worden met stengen verlengd, en de boegspriet draagt ook twee zeilen, de blinde- en bovenblinde. Een spiegelschip is de PINAS, die als oorlogsschip en koopvaarder naar Oost- en West Indië wordt gestuurd. Op Oost Indië vaart ook de FLUIT. Zij heeft een rond achterschip, dikke « wangen » voor de lading, en een smal bovendek.

Lichter van bouw en sneller is de FREGAT. Zij heeft voor- noch achterkasteel van enige betekenis, draagt licht geschut, en, zoals het vlaggeschip van Tromp, de AEMILIA, een sierlijke snebbe. Het jacht is een klein en zeer beweeglijk spiegelschip, gebruikt in ondiepe wateren voor verkenning, het doet bovendien dienst als koerier.

Pinas, fluit, fregat en jacht, alle bewerkten Nederland's roem ter zee.

Rob YSENBRANDT.

De grote tekening is een kraak uit de XVIe eeuw en de kleine het hakkebord van een spiegelschip uit de Gouden Eeuw.

BRUSSEL - DEN HAAG - LONDEN - KOPENHAGEN -

UIT DE VIER WINDSTREKEN

ZOU JE KONINGIN VAN ENGELAND WILLEN WORDEN ?

De koningin van Engeland heeft verschillende voorrechten die ons tamelijk vreemd voorkomen. Zo mag zij alleen per auto te Londen door de Rotten Rowlaan rijden. Al de andere Engelsen moeten het te paard doen. Op al de postzegels staat haar beeltenis, maar zelf hoeft ze geen postzegels te gebruiken. Voor haar gelden geen snelheidsbeperkingen langs de baan. Ze mag zo hard rijden als het haar lust. Haar wagen hoeft niet van een nummerplaat voorzien te zijn. Het Engels parlementsgebouw behoort haar toe, maar zij zelf mag geen deel nemen aan de activiteit van het parlement. Ze mag zelfs niet eens stemmen. Zij mag de man aanduiden met wie haar zuster moet trouwen (of ze het zal doen, dat is een andere kwestie !). Elk jaar opent ze zittingen van het Hoger- en Lagerhuis, maar de redevoeringen die ze daar uitspreekt, mag zij zelf niet opstellen. Zij mag evenmin als getuige optreden voor het gerecht. Ze behoort tot de rijkste mensen van Engeland en van heel de wereld. Haar particulier bezit wordt op meer dan vijf milliard francs geschat. Het gouden eetservies van Buckingham Palace alleen is meer dan 500.000.000 frs. waard ! Zeshonderd van de achthonderd zwanen van de Theems horen haar toe, evenals al de walvissen die in de territoriale wateren gevangen worden, en al de goud- en zilvermijnen van Engeland. Zij is ook eigenares van al de bodemschatten van Engeland en bezit het monopolium voor het zoeken naar olie in heel het Verenigd Koninkrijk. Naast haar talrijke kastelen en landgoederen bezit ze in Londen twee theaters, drie restaurants, de beide zijden van de Regent Street, het Carltonhotel, enz. Naast al deze voorrechten heeft ze talloze verplichtingen. Ze moet mensen ontvangen, zich in het openbaar vertonen, officiële reizen doen en bezoeken afleggen, enz. Zou je koningin van Engeland willen zijn ?

RA-RA-RA

WAT IS DAT ?

1. *Welke man draagt nooit een hoed ?*
2. *Welke pot staat nooit op 't vuur ?*
3. *Welke b e e r bromt nooit ?*
4. *Welke pil schrijft een arts nooit voor ?*
5. *Twee heren, een van 100 kg. en een van 90 kg. vallen uit een vliegtuig. Wie was het eerste op de aarde ?*

(Ingezonden door Henri Slegers van Turnhout.)

Antwoorden : 1. De kaalman. 2. De brompot. 3. Een steunbeer. 4. Een pupil. 5. Adam en Eva.

EEN ZELDZAME BLOEM

In de diergaarde Blijdorp van Rotterdam heeft men een reusachtige bloem kunnen bewonderen. Ze draagt de lieflijke naam : *Amor Phosphalles titanum beccari*, een soort Aronskelk, waarvan de knol zo maar eventjes 28 kg. weegt en de bloem een hoogte bereikt van een meter en een diameter van 50 cm. De plant is afkomstig uit Sumatra.

EENPERSOONSHELICOPTER

De ontwikkeling van de moderne luchtvaart laat zich door niets meer tegenhouden. Thans bereiken ons de eerste foto's van een eenpersoonshelicopter, welke in de Verenigde Staten van Amerika gebouwd wordt. De Hoppicopter, zo heet het ding, wordt als een rugzak op de schouders vastgehecht en is in staat een soldaat met zijn volledige uitrusting te verplaatsen.

Stel je eens voor dat men die dingen in de speelgoedwinkels zou gaan verkopen!...

EEN TOPPUNT

De bekende Franse schrijver Victor Hugo, waarvan jullie wel een of meer gedichten hebben moeten van buiten leren, staat thans in zijn vaderland weer in 't middelpunt van de belangstelling. Bij die gelegenheid heeft een schrijver doen opmerken, dat Victor Hugo in aanmerking komt voor de eerste plaats voor het schrijven van de langste zin. In zijn bekend werk *Les Misérables* komt namelijk een enkele zin voor, die drie pagina's in beslag neemt. De zin telt achthonderd drie en twintig woorden, bevat drie en negentig komma's, een en vijftig puntkomma's en vier aandachtstreepjes! Wie doet het hem na?

DE GROOTSTE WATERVAL TER WERELD

Naar het schijnt zou de hoogste waterval ter wereld ontdekt zijn in Venezuela, in de Ange-rivier. Op een zeker moment stort de Ange zich van een steile rots van bij de 1000 meter hoogte loodrecht naar beneden. Deze waterval bevindt zich in volle wildernis. De Niagara-watervallen worden er totaal door in de schaduw gesteld. Concurrentie in 't verschiet !

OOK EEN TOPPUNT

In Rotterdam werkt men thans aan een Groothandelsgebouw dat het grootste zakengebouw van Europa zal zijn. Het bedekt niet minder dan 120.000 m2, bevat een postbureau, een bank, een concertzaal, een club, een daktuin en 150 appartementen waarin de groothandelaren hun bureaux, toonkamers en magazijnen kunnen onderbrengen.

Als hij maar niets bemerkt...
(Neue Illustrierte.)

-ALEXANDRIE -TUNIS -MABROUK -NAIROBI -PRETORIA -KINDU -MUNHANGO-

NEW YORK-SANTA FE-RIO DE JANEIRO-SINGAPORE-BATAVIA-SAMARKAND-SHANG HAI

-MOSKOU-BERLIJN-WENEN-PRAAG-ROME-PARIJS-MADRID-LISSABON-ANKARA-KAIRO-

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

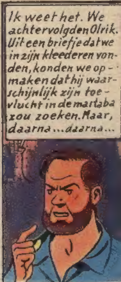
Blake en Mortimer luisterden naar het geheimzinnig verhaal van sjeik Abdel Razek, en zagen voor hun ogen heel de geschiedenis van de schat van Achnaton. Dan verliezen beiden het bewustzijn. Wanneer ze ontwaken, vragen ze zich af waar ze zijn...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

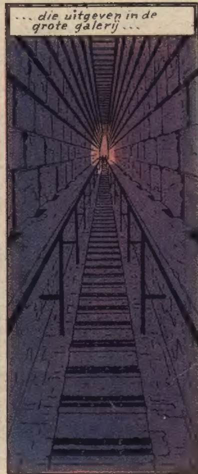

(Wordt voortgezet.)